

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

|| ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΑΛΦΙΕΡΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ ΝΤ' ΑΛΜΠΑΝΥ ||

Ο άταίριατος γάμος τής κομήσης. Ένας σύζυγος άπέτομος, μεγκλομανής, μέδυσος. Αί αξιώσεις του επί του Άγγλικού θρόνου. Στή Ρώμη. Η κόμησα σχετίζεται με τον Άλφιερι. Το είδύλλιο τους. Ο σύζυγος ζηλοτυπεί. Ο χωρισμός του ζεύγους. Οι φιλολογικοί θρίαμβοι του Άλφιερι. Ο φθόνος των έγχρών του. Στήν ξενιτειά. Η άπιστία τής κομήσης. Ο θάνατος του ποιητού κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΑ από τις γυναίκες γιά τις όποιες έγινε πολλός λόγος, σ' όλη σχεδόν την Ερώπη κατά τά τέλη του 18ου και τις άρχες του 19ου ίδιους, ήταν και ή περίφημη κόμησα Λουίζα Στόλπεργκ, ή άγαπημένη φίλη και Ημερία του μεγάλου ποιητού τής 'Ιταλίας Άλφιερι.

Η Λουίζα ήταν κόρη του πρίγκηπος Γουσπαύου Άδόφου του Στόλπεργκ — Γκέννεργκ, ό όποιος είχε ύψηλότερη ως στρατηγοςτά στρατεύματα τής αυτοκρατορίας Μαρίας Θηρεσίας τής Αυστρίας. Ήταν μία άπ' τις ωραιότερες και τις πιο μορφωμένες νέες τής Ερώπης και τό μέλλον τής προηγουόταν χαρούμενο κ' εύχυσμένο. Γιά κακή της τύχη όμως παντρεύθηκε, γιά λόγους πολιτικούς, τόν κόμητα τής Αίβανίας Κάρολο Έδουάρδο Στόβαορ, ό όποιος ήταν τότε άπόγονος του Άγγλικού θρόνου, ως μόνος άπόγονος τής παλαιάς Άγγλικής δυναστείας. Ο Κάρολος Έδουάρδος ήταν πενήνταετής περίπου, διάτρητος, βάνασος και μερκής. Παντρεύτηκε δέ μόνον και μόνον, έπειδή ό τότε ύπουργός των έξωτερικών τής Γαλλίας δούξ ντ' Αιγκυόν του είπε ότι ένας μνηστήρας τού Άγγλικού θρόνου, έπρεπε νά έχη διάδοχο.

Έτσι ή νεαρά και όραιότερή Λουίζα, την άνοιξη του 1771, σέ ηλικία δεκαοχτώ μόλις έτών, συνόσος τής ζωής της, μ' έναν άνηθοπο περιουσιμένης ηλικίας, κακοφτιαγμένο, μεθυστικά, γκρινιάρη, ζηλιάρη και έγκαπαθί. Ο γάμος έγινε στό Λορέττο τής 'Ιταλίας και ό γαμβρός άντι νά άρκεσθί στόν τίτλο τού κόμητος τής Άλβανίας τόν όποιον έφεραν οι άργόνοι του, άπ' όπου έξεθρονίσθησαν, ήξίωσε άπ' τόν ληξιαρχό τής πόλεως, νά τόν γράψη στό πρακτικό τού γάμου «Μεγαλειότατον Κάρολο Θα βασιλέα τής Άγγλίας, τής Γαλλίας και τής 'Ιρλανδίας και προστάτη τής Χριστιανικής Πίστewος» /...

Και σάν νά μήν έφτανε αυτό, ό παράξενος αυτός κόμης, έκοψε επί τή ευκαιρία τού γάμου του, σέ κάποιο νομισματοκομείο τής 'Ιταλίας, χρυσά και άργυρά νομίσματα, στή μία πλευρά τών όποιών ήταν ή προτομή του με τόν παραπάνω τίτλο, και στήν άλλη ή προτομή τής συζύγου του με τόν τίτλο : «Λουίζα βιαιίλισσα τής Άγγλίας, Γαλλίας και 'Ιρλανδίας» !

Αίγους μήνες μετά τόν γάμο τους, οι νεόνυμφοι έφυγαν από τό Λορέττο και πήγαν, με μανίλη πομπή, νά εγκατασταθούν στήν Ρώμη.

Ο κόμης και ή κόμησα ντ' Αλμπανυ έπάθαιναν μιά άμάχη, την όποια έσερναν έξη κάταστρα και μεγαλοπρεπή άλογα. Πηρογούντο δέ τέσσερες έφιπτοι άγγελιοφόροι με πολυτελείς παντολίεσ και άκολουθούσαν δυο άλλα άμάξια, στό ένα άπ' τά όποια βρισκόταν ό άδελφός τής Λουίζας, καρδινάλιος τής Υόρκης.

Ο λαός τής Ρώμης που τραλλιόνταν γιά τά όραία θεάματα δίχτηνης μ' ένθουσιώδεις ζηλωτικαυγές τους μεγαλοπρεπείς ξένους. Αντιθέτως όμως ό Πάπας Κλήμης και γενικώς ή αύλή του Βατικανού έκανε στους νεόνυμφοις ύποδοχή έντελώς διαφορετική. Ο Πάπας Κλήμης 11ος βρισκόταν σέ πολύ καλό σέχσο με τήν Άγγλική κυβέρνησι και γιά νά μήν τήν δυσαρεστήση, άνήθθηκε ν' άναγνωρίση τόν Κάρολο Έδουάρδο Στobαρ ως μνηστήρα τού Άγγλικού θρόνου.

Ότέσσο οι νεόνυμφοι έμειναν τρία

χρόνια στήν Ρώμη κ' έπειτα τό 1774 πήγαν στήν Φλωρεντία. Άλλά και εκεί ό άρχων τής Φλωρεντίας Μέγας Δούξ τής Τουσκάνης Πέτρος Λεοπόλδος, τους έκανε τήν ίδια ύποδοχή που τους είχε κάνει κ' ό Πάπας, επί πλέον δέ άρνθήθηκε ν' άποδώση στόν κόμητα ντ' Αλμπανυ βασιλικές τιμές.

Ότέσσο εκείνος έννοίκιασε εκεί τό πολυτελέστατο παλάτιο Γκουαντάνι κ' άρχισε νά ζή μία ζωή άράντατα μεγαλοπρεπή, άνοτος έσπερίδες που έμειναν άλσημονήτας στήν Φλωρεντία.

Σέ μία άπ' τις έσπερίδες έκείνες παρουσιάσαν στήν κόμησα ντ' Αλμπανυ, έναν νεαρό και όραίο ευκατρίδη άπ' τό Πεδμόντιο, ό όποιος δέν ήταν άλλος παρά ό κόμης Βιττόριο Άλφιέρι, ένας από τους μεγαλειότερους ποιητάς που άντέβηε ή 'Ιταλία.

Ο Άλφιέρι, ό όποιος ήταν τρομερά μωσόντης είχε συναντήσει πολλές φορές τήν κόμησα στό θέατρο και σόν περίπατο, και μοιλονότι — όπως άναφέρει ό ίδιος στήν αυτοβιογραφία του — τού είχε κάνει γοητευτική έντέπωση, άπέφευγα νά τήν γνωρίση. Δέν μπόρεσε όμως ν' άνθίξη μέχρι τέλους στό φλογερό αίσθημα που γεννιόταν μέσ' στήν ποιητική ψυχή του και, άφοσ προσπάθησε, εις μάτην, νά τήν ξεγράψατεξιδιούοντας στήν Ρώμη και σ' άλλες πόλεις, ξαναγύρισε επί τέλους στήν Φλωρεντία και έβραλε έναν φίλο του νά τόν παρουσιάση σ' αυτή σέ μ' άπ' τις έσπερίδες τής κομήσης.

Ένα όρημτικό και φλογερό άμοιβαίο αίσθημα γεννήθηκε τότε μεταξύ τους άπ' τήν πρώτη στιγμή. Ο Άλφιέρι γράφει σχετικώς στήν αυτοβιογραφία του :

«Αφοσ επάλαιψα μάτια τούσν καιρό και άφοσ επί τέλους τήν συναντηρά, φην δυο μήνες, κατάλαβα ότι αυτή ήταν ή γυναίκα που μου ταιρίαζε. Άντι ν' άπογοητευθώ μ' από αυτήν έδωκε μ' από τις άλλες γυναίκες, βρήκα έντελώς τόν άγγελό που άνειρεταιμουν. Και τής άφοσιώθηκα μ' έξη μου τήν ψυχή».

Ο Άλφιέρι βρισκόταν όρες δολώηρες μέθε μέρα στό παλάτιο Γκουαντάνι κάνοντας συντροφιά τής κομήσης. Ήταν ό μόνος σχεδόν βασιλικός τής στό θέατρο, σόν περίπατο και στες έπαυμένες τής. Ο σύζυγος νά έβλεπε όλ' αυτά και διακοσάνοταν τήν άλήθεια.

Έξη άρχή δέν θέλησε νά μιλήση, ήλλά όταν τό πράγμα επάρηνης, έέσπισε σέ σιηνές ζηλοτυπίας μοναδικής άγρόνητος και βαρβαρότητος, τις όποιες έκανε ακόμη πιο άγριες ή κατάρτασι : τής μέθης, στήν όποια βρισκόταν διαρκώς.

Τό μαρτύριο έκείνα, άντι νά ελαττώσουν, τουαντίον εγγύωνταν άκίμην περιούσσοτερο τό άμοιβαίο αίσθημα τών δυο ερωτευμένων, και έκαναν στανιστώρους τους δεσμούς τους. Ολόκληρη σχεδόν ή κοινότητα τής Φλωρεντίας παρακολουθούσε ένόικια και σχεδόν ύποβηθηόσος τό είδύλλιο έκείνο τού μεγαλειότερου ποιητού και τραγουδού τής 'Ιταλίας. Και από άκριβός ήταν έκείνο που έξαγρίωνε περισσότερο τόν δίστροπο μνηστήρα τού Άγγλικού θρόνου.

Έν τώ μεταξύ ό Άλφιέρι έννοικηθε νά μεγαλώνη μέσα του ό ποιητικός του οίστρος. Ο έρως τόν ένέπνευε. Και έγραψε κατά τήν περίοδο αυτή τις πιο άριστοουργηματικές έμμετρες τραγουδιές του, τήν «Βιργίνια», τόν «Αγαμέμνονα», τήν «Συνομοσία τών Τρελλών», τόν «Δόν Γάφρσις» και τήν «Μαρία Στobαρ».

Η κόμησα ή όποια χάρις στήν συναναστροφή τών μεγάλων ποιητών, συγγράφων και σοφών τους όποιους συνενσέτρωσε στες έσπερίδες τής, είχε συμπληρώσει τήν θαυμαστή φιλολογική και καλλιτεχνική τής μόρφω-

Η κόμησα Ντ' Αλμπανυ

Ο ποιητής Άλφιέρι

αι, είχε γίνει η 'Ήγερία του 'Αλφιέρου. Ο ποιητής της, εδίαβαζε όλα του τα έργα και συ μωροφότοι με τις συμβολές και τις κρισεις της.

Στό διάστημα αυτό η ζηλοτυπία του κόμητος ντ' 'Αλμπανι μεγάλωνε διαρκώς. Η σκηές που έκανε στη γυναίκα του είχαν φθάσει πλέον στο άκρον άωτων της αγριότητας.

Τη νύχτα τέλος του 'Αγίου 'Ανδρόου, στα 1780, έκυκλοφόρησε στη Φλωρεντία η είδησις ότι ο κόμης ντ' 'Αλμπανι απέπειράθη να στραγγαλίση την κόμησα κ' ότι έφθασε στο σημείο να στείλη άνθρωπος της εμπιστοσύνης του στα καταγώγια της πόλεως όπου έσύχναζαν κακοποιά στοιχεία, για να διακρίθουν ότι θα έδινε έκατό χρυσά 'εξέκνικια (νόμισμα της εποχής) ο' εκείνων που θα σκότωνε τον 'Αλφιέρου!...

Φαίνεται δέ ότι και η δυο αυτές διαδόσεις ήσαν άκριβεις, γιατί την ίδια νύχτα ο Μέγας Δούξ της Τοσκάνης, για να γλυτώση την κόμησα έστειλε στο παλάτιο Γκουαντάνι ένα ισχυρό απόσπασμα στρατιωτών και την έπηρε άπ' εκεί. Έπειτα από λίγες μέρες η Λουίζα, κατόπιν έγκρισιος του τότε Πάπα Πίου 6ου, και ύπο την κηδεμονία του άδελφού της καρδινάλιου της 'Υόρης, πήγε και έγκατεστάθη προσωρινά, πρώτα στο Φλωρεντινό γυναικείο μοναστήρι 'Νεάλλε Μπανιέτι' και έπειτα στο Ρωμαϊκό μοναστήρι των καλογραιών 'Ορσολίνι.

Παρ' όλες όμως τις εύκολιες που της είχαν παρασχεθή και στα δυά μυστήρια και μολονότι είχε την ειδική άδεια να βγαίνει τακτικά έξω, η κόμησα στενοχωρήθηκε εκεί γιατί δέν μπορούσε να βλέπει τον 'Αλφιέρου. Έτσι έπειτα από μερικους μήνες εγκατεστάθη κ' ένα διαμέρισμα του άνακτόρου της Γραμματείας του Βατικανού. Έκει πειά είχε το δικαίωμα να δέχεται ελεύθερα τις επισκέψεις του ποιητού, ο οποίος είχε έννοιασει για δέκα σπουδα τό μήνα, το γαιτονικό μικρό και κομψό παλάτιο Στράτζι, κοντά στις θέριμες του Διοκλητιανού.

Έκει ο 'Αλφιέρου έγραψε μιá νέα τραγωδία, την 'Αντιγόνη' του, η οποία θεωρείται ως τό καλύτερο έργο του και η όλοια παίχθηκε στο Ιβανικό θέατρο του προεστίου της 'Ισπανίας από όμιλο έρασιτεχνών. Η δ' όμοια σα ντι Τραγκαρόλο έπαιξε στην παρόστασις έκείνη τον όλοο της 'Αντιγόνης, η δούκισσα ντι Τσέρυ τον όλοο της 'Αργείας, ο δούξ ντι Ροβέρυ τον όλοο του Αίμονος, τον δέ όλοο του Κρότους ο ίδιος ο 'Αλφιέρου.

Η έντυχίες αυτές του 'Αλφιέρου έπροκάλεσαν την φθόνο των έθρών του, οι όποιοι για να τον έκδικηθούν έδημιούργησαν όλοκληρο ακάνθαλο γύρω από τις σχέσεις του ποιητού με την κόμησα. Κατόπιν αυτού ο ποιητής άναγκάστηκε να φύγη άπ' την Ρώμη. Έπί μήνες κριόξτε άπ' την Σιένα στη Βενετία, άπ' τη Βενετία στη Μολόδια, στη Φεραρά, στο Μιλάνο και στο Τορίνο. Τέλος έφυγε άπ' την Ιταλία, κ' έπειτα από δυό χρόνια καθώρθωνε να ξανασυναντηθή με την κόμησα ο' έναν πύργο, κοντά στο Κόλμορ της 'Αλαστίας. Σ' όλο τό μεταξύ διάστημα οι δυό έρωτευμένιοι διατηρούσαν τακτική άλληλογραφία. Την εποχή έκείνη ο βασιλεύς της Σουηδίας Γουσταύος 3ος έπωρελόμενος ενός ταξειδιού κ' στην 'Ιταλία προσπάθησε να μεσολαβήση για τό επίτευχ την συμβαλίσις μεταξύ των δύο συζύγων για τους όποιους ένδιαφερόταν. Όταν όμως έπίσθη ότι η συμβαλίσις της Λουίζας με τον συζυγόν της ήταν άδύνατη κ' έμαθε τις λεπτομέρειες του ειδυλλίου της με τον 'Αλφιέρου, τότε ένήργησε και κηρύχθηκε από τό Βατικανό λυμένος ο γάμος της.

Ο 'Αλφιέρου έπειτα άπ' την συνάντησι που είχε στο Κόλμορ με την Λουίζα έγραψε τρεις νέες τραγωδιές: τον 'Αγίδο, την 'Σοφρονίωμα' και την 'Μίρρα'. Οι δυό έρωτευμένιοι για να έχουν υεγαλίτερη έλευθερία στις σχέσεις τους εγκατεστάθηκαν πειά στο Παρίσι, όπου τό 1788 τους άνηγγέλη ο θάνατος του Καρόλου 'Εδουάρδου Στουατ.

Η Λουίζα άν και μπορούσε πειά μετά τον θάνατο του πρώτου συζυγόν της να νομιμοποιήση τις σχέσεις της με τον 'Αλφιέρου, έν τούτοις δέν τό έκανε. Και τούτο διότι έν τώ μεταξύ είχε συνάψει κρυφές έρωτικές σχέσεις με τον νεαρό ζωγράφο Σαρβέριο Φάμπρ, φίλο του 'Αλφιέρου, ο όποιος και τον είχε παρουσιάσει στην Λουίζα.

Ο 'Αλφιέρου ποτέ, μέχρι της τελευταίας του στιγμής, δέν έμαθε ούτε ύποκτεσθηώς τίποτε για τις σχέσεις του Φάμπρ με την Λουίζα, την όποια θεωρούσε έντελώς πιστή και άφορισμένη ο' αυτόν. Στις 8 Νοεμβρίου 1792 ο ποιητής κ' η Λουίζα, χωρίς κανέναν φόβο πειά, ξαναγύρισαν στην Φλωρεντία κ' εγκατεστάθηκαν στο παλάτιο Τρανταλιούτζι, το όποιο είχαν μεταβάλει ο' κέντρο φιλολογικόν και καλλιτεχνικόν συγκεντρώσεων. Μεταξύ των άλλων έσύχναζαν έκεί ο λόρδος Βίρον, ο Σατοβριάνδος, ο Ούγο Φώσκολο, ο Λομαρετινος και άλλες ή μεγάλες φιλολογικές και καλλιτεχνικές φρονοσηγώμιες της Εθράνης που ταξείδωναν την περιόδο αυτή στην 'Ιταλία.

Παρά τις σχέσεις της με τον Φάμπρ—τί μυστήριο είναι η γυναικεία ψυχή!—η Λουίζα άγαπούσε πάντα τον 'Αλφιέρου και όταν έκείνη

ΑΠΟ ΤΑ "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ", ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Πούσκιν, Σενιέ και Σια

"Ένας μεγάλος έκδοτικός Οίκος του Παρισιού, έξέδωσε πρό μνημόσ ό τόμο μερικά διηγήματα του περιφημο Ρώσου ποιητού του παρελθόντος αιδνος Ποΐσκιν. Δέν πέρασαν πολλές ήμέρες μετά την κυκλοφορία του βιβλίου αυτού (τό ό τοιο, σημασιστε, έγινε άνάσταστο), όταν ο διευθυντής του έκδοτικού Οίκου έλαβε ένα γράμμα, προερχόμενο από έναν από τους μεγαλείτερους φωτογράφους του Παρισιού, ο όποιος είχε πλουσία συλλογή από φωτογραφίες διασημών συγχρόνων συγγραφέων και δια τό όποιου του ζήτησος ως χάριν «να παρακαλήση τον κ. 'Αλέξανδρο Ποΐσκιν να περαση τό ταχύτερο από τό φωτογραφείο του για να τον... φωτογραφήση..."

"Έπειδή όμως ο έκδοτής δέν ήταν δυνατόν να βρη πουθενά τον Ποΐσκιν, ο όποιος, ως γνωστόν, έχει μεταναστεύσει πρό πολλών έτών στας αμενίου, προνάς, επέστρεψε στο φωτογράφο την έπιστολή του με την ύποσημείωση: 'Αυστηράς, ο κ. Πούσκιν άνεχώρησε χωρίς να μάς άφήση τη διεύθυνσή του.

Κάτι άνάλογο συνέβη, όχι πρό πολλών έτών και στας 'Αθήνας: "Όταν ο πολέξ Βαγιάννος έξέδιδε τό περιφημο περιοδικό 'Νέα Τέχνη' έγραψε σε διαφόρους γάλλους ποιητάς ζητώντας τη συνεργασία τους. Μεταξύ των άλλων, έγραψε και στον περιφημο ποιητή του... 18ου αιδνος Αντρέα Σανιέ, ο όποιος έχει άποδημίσει εις Κύριον πρό 140 περίοιοι έτών, καρατομηθείς, ως γνωστόν, από τη Γαλλική 'Επανάσταση. Έν πάση περιπτώσει ο κ. Βαγιάννος άκόμα περιμένει άπάντησι!

Εύσυνειδησία συγγραφέων

Ο Μπλαίξ Σαντράρ είχε ένας από τους γνωστότερους σημερινούς ποιητάς της Γαλλίας. Ο Σαντράρ λοιπόν κατά τό 1927 παρέδωσε στον έκδοτικό Οίκο Γκασσώ, ο όποιος έκδίδει όλα τα έργα του, ένα μυθιστορηματό τον τελειωμένο και ομυληρωμένο, του όποιου αρχικός όρισμός του τίτλου. Μά έξοφα μι' άνησυκία κινέλαβε τό συγγραφέα: φοβήθηκε μήπως στο έργο του, επειδή είχε έδηγήσει τον ήρωά του στις άπόριστες άκείες του Νοτίου Ειρηνηκού 'Ωκεανού, είχε διαπράξει κανένα γεωγραφικό λάθος στην περιγραφή του. Μολονότι ο Σαντράρ είχε ταξειδέσει άλλοτε στα μέρη έκείνα και τό ήξερε σχετικώς καλά, έν τούτοις για να εινε έν τάξει με τη συνειδησή του ότι δέν είχε κάνει κανένα λάθος, σταμάτησε άμέσως τό τίτλομα του βιβλίου του, μηή κ' ένα ύπερφημάνειο κ' έφυγε για να επισκεφθή και πάλι τις χώρες και τις νήσους του Νοτίου Ειρηνηκού 'Ωκεανού!

Δυό δόλοκληρα χρόνια έμεινε έκεί κάτω, μελετώντας τό άγνωστα μέρη Τέλος, όταν βεβαιώθηκε οτι τό ήξερε πειά καλά ο' ως όποτε να υη μορηί να κάνη λάθος στην περιγραφή τους, ξαναγύρισαν στο Παρίσι και επέστρεψε στον έκδοτή του να συνεχίση τό τίτλομα του βιβλίου του!...

Γ' αυτό τό λόγο στην τελευταία σελίδα του πρό μνημόσ έκδοθέντος τελευταίου μυθιστορημάτος του Μπλαίξ Σαντράρ άνοφείρεται ότι η έκτύποισι του άρσιος στις 15 'Απριλίου 1927 και τελείσος στις 28 Φεβρουαρίου 1929...

Ο Ρώσος ποιητής Πούσκιν

νος πέθανε στις 7 Οκτωβρίου 1803, η Λουίζα τον έθαψε στην εκκλησία Σάντα Κρότις και άνέθεσε στο μέγα 'Ιταλό γλύπτη της εποχής έκείνης, τον διάσημο Κανόβι, να τό φτιάξη ένα όραιο άγαλμα, τό όποιο έστησε επάνω άπ' τον τάφο του.

Δυό μήνες μετά τον θάνατο του 'Αλφιέρου, η Λουίζα έγραψε προς τον κόμητα ντ' 'Ανος ντι Βιλλουαζόν: 'Η μεγαλείτερη και ή μόνη έντυχία που μπορεί να μου συμβή είναι να πάω τό ταχύτερον να συναντήσω στον ούρανό, τον άσχημο φίλο μου!'

Ότόσο έζησε άλλα 21 χρόνια και όταν πέθανε στις 29 'Ιανουαρίου 1824 ώρισε γενικό κληρονόμο της τον Φίμπρ, και στη διαθήκη της ζήτησος να ταφή κ' αυτή στην εκκλησία Σάντα Κρότις δίπλα στον μεγάλο φίλο και σύντροφο του βίου της. Ο Φομπρ σεβάστηκε την έπιθυμία της έκείνη και άνέθεσε στον Κανόβι να της φτιάξη κ' έκείνης, όπως είχε φτιάξη και στον 'Αλφιέρου, ένα μεγαλοπρεπές μνημείο.

Μέ την έλπίδα ότι θα κατόρθωνε να κούνη άπ' τους μεταγενεστέρους τό ειδύλλιο της κορησής και του 'Αλφιέρου, ο Φάμπρ έκαψε 'λη την άλληλογραφία τους. Μολαότα ο μεγάλος αυτός έρωτας δέν έμεινε κρυός. Η φύγιες της άγάπης τους ήσαν πιδ μεγάλες και πιδ λαμπρές από τις φύγιες π. έυκωναν την έρωτική άλληλογραφία τους.

